

Esti történet
(Szőke Icának)

Öt perc múlva 6 óra azaz 18 óra, avagy este hat óra.

Nekikészülődök, kipakolom a cuccaimat.

Rágyújtok, mert ehhez a tevékenységhez, amely most jön – nekem még – nagy lelki erőre van szükségem, s ezt a cigitől vélem remélni.

Szédülök, a cigitől vajon, vagy attól, hogy egész nap nem ettem, ki tudja?

Na jó!

Akkor először mérünk.

Veszem a lándzsát és szúrok, nem egy csepp jön, hanem dől az ujjamból a vér.

6,0. Éppen hat egész.

Na persze, egész nap rohangásztam a városban, és nem volt időm enni.

Hát ez jó, de majdnem bögök, mert a Doki reggel megfenyegetett:

– Meg akar vakulni?

– Mit fog szólni, ha le kell vágni a lábát?

(Iszonyúan sajnálom magam.)

– Januárban, szigorúan, kórházba megy, intenzív fogyókúrára!

Meredek magam elé.

Miért van az, hogy mindig van valami szarság!

Furcsa, mintha nézne valaki!

Felpillantok a polcra – ahol a lámpa áll – bele a fénybe.

Felröhögök.

Néz rám: Ha-ha-ha. Félre van fordulva a feje. Az orránál hiányzik egy cérnaszál és röhög. Röhög rám, vagy rajtam? A parányi, kislányomtól kaptam, rongy maci. Masni nyakkendője félre áll, bandzsit is, és röhög.

Macika Neked jó, Te jól vagy.

Sóhajtok egy nagyot és könnyedén bököm a lábamba az inzulint

Köszí Macika!

2001. december 10.